

Škola má pět pavilonů,

já teď sedím v Africe
a ty právě v Austrálii,
což mě trápí velice,
dělí nás ty spousty vody
Indického oceánu,
toužím do něj aspoň hodit
seznam věcí, co mám v plánu,
ale školník brousí kolem,
u Asie zametá,
a kdyby můj dopis našel,
sprovedí ho ze světa!

Takže aspoň potichoučku
přečtu ti, co v plánu mám!
Jednou s tebou začnu chodit,
za tebe se jednou vdám,
s tebou budu sbírat body
za nákupy v Delvitě,
s tebou budu mít pět dětí,
řekni to své *Určitě!*
ať mám šťastné odpoledne,
sladkou celou noc.

P. S.

Ty můj Australane,
miluju tě moc!

Pátý duben je velká vzácnost,

potkáte ho jen jednou za rok,
a to se ještě může tvářit,
že je čtrnáctým únorem,
a vy mu na to skočíte,
protože sněží nazdařbůh,
anebo dělá, že je třetím červnem
a peče vzduch
v ohromné letní mikrovlnce!

Táta jednoho pátého dubna
ulovil sumce
a máma tátu
a já rýmu
a šestého všichni řekli jsme si Uf!

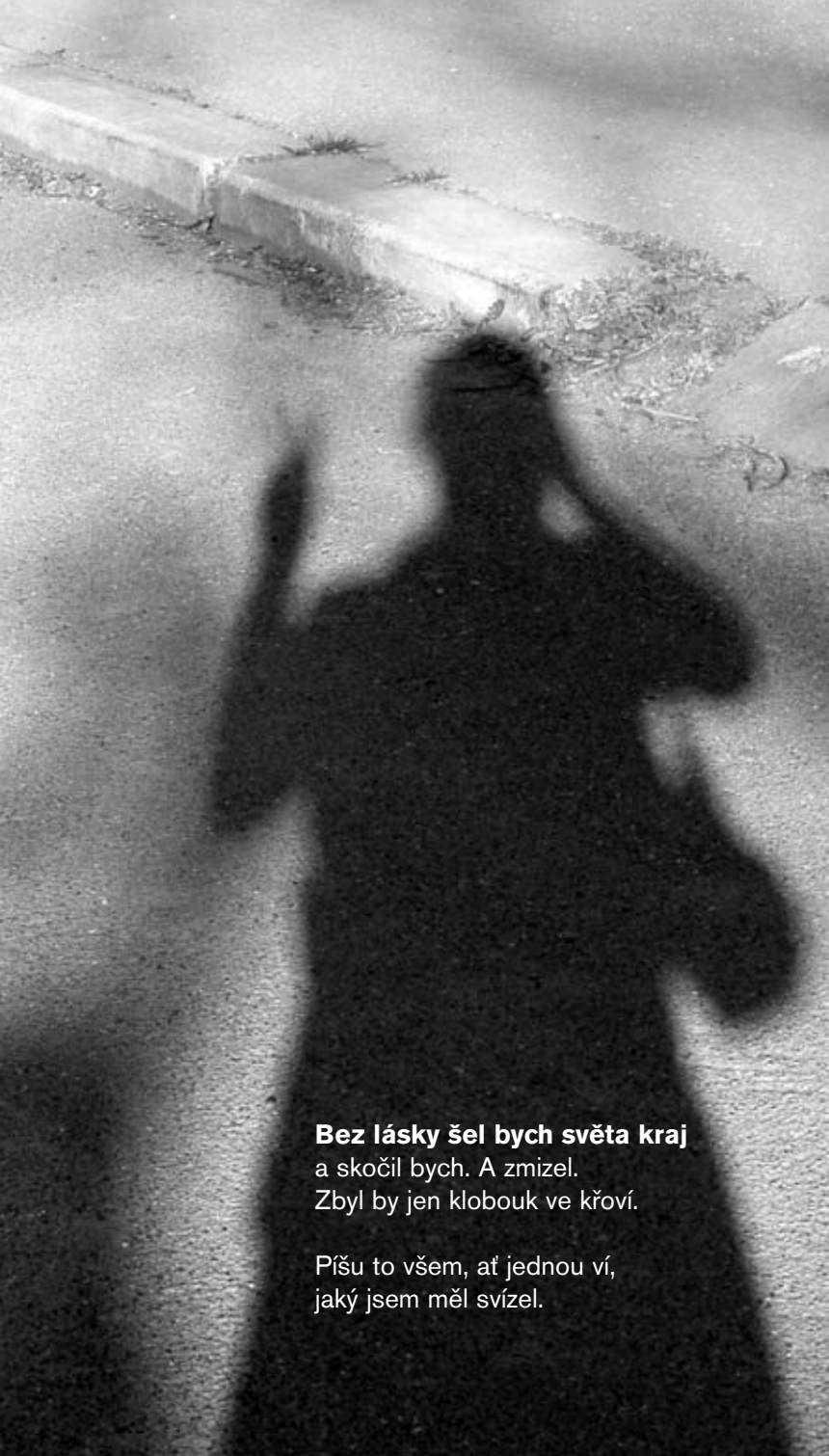

Když se ráno zrcadlím

v kachlících koupelny,
připadám si krásná
a vyhýbám se zrcadlu.
Když se zrcadlím
cestou do školy ve výlohách,
připadám si krásná
a vyhýbám se Tučňákovi.
Když se zrcadlím
v louži před tělocvičnou,
připadám si krásná
a vyhýbám se Tučňákovi a Tresce.

A vím proč!

Poslouchat se mi nechce,
jaká jsem krásná
šeredka.

Bez lásky šel bych světa kraj
a skočil bych. A zmizel.
Zbyl by jen klobouk ve křoví.

Píšu to všem, ať jednou ví,
jaký jsem měl svízel.

Potkal jsem tě v klubu prázdném

a vtom číšník řek – Tak zhasnem
a půjdem spát!
Na tvém stolku v misce na sůl
zůstala tvá sponka z vlasů
a já byl rád...

Bral jsem po dvou dlouhé schody,
smáčely nás proudy vody,
prosil jsem – Stůj!
V přímé lince z nočních temnot
oči tvé se smály se mnou
a já byl tvůj!

Milujem se čím dál víc.
Život nám leží u nohou.
Jdeme městem bez hranic
a pletem si ho s oblohou!
Přísné hlasy moudrých nevnímám,
má skvělá láska,
moje lásko!

Orloj v klubu šetří časem,
stolek náš sám prostírá se,
ví, co si dáš.
Sponka, kterou nosím v džínách,
vlasý mé teď s tvými spíná,
když skrýváš tvář...

Milujem se čím dál víc!
Báječní v rolích spiklenců.
Utrácíme sladké nic,
to bohatství všech milenců.
Žít své kdysi dnes už odmítám,
má skvělá láska,
moje lásko

deštěm líbaná!

Profesorka D.

vážně chodbou jde,
vážně chodbou kráčí,
jeden rukáv kratší,
jedno oko blesky metá,
druhé skuhrá – Konec světa!
To když vidí, že dav lidí
pramálo se před ní stydí.
Katka mačká ruku Janka,
Zita hučí do Kulhánka,
Honza líbá nosem dredy
Tonce, vedle které sedí,
Linda s Petrem objímá se,
milují se ve všech časech,
přítomný je baví nejmíc.
A můj tichej, zlatej Dejvid
pije se mnou z jedný koly...

12

Láska stoupá z oken školy
jako zlatý oblak žhavý.

Profesorka D.
do sborovny jde
a tam řekne na čaj stavíc
– Ten kdo záhy spaluje se,
tomu srdce zpopelaví
ve dvaceti, ve třiceti.
A pak – kola škodí pleti!

Hodina sexuální výchovy.

Stydíme se stejně jako vy.
Vaše těla, naše těla,
odlišná i stejná zcela,
schovaná taktně za slovy.

Hodina sexuální výchovy.
Tváře nám jemně znachoví.

Vaše činy, naše zmatky,
vaše akty bez památky.
Pravdu tak těžko vyslovit.

(55 % žáků naší osmé B
počato bylo nechtěně.
45 % žáků naší osmé B,
když taťka si vyprosil na ženě
dalšího potomka dědice.)

Hodina sexuální výchovy.
Učit se, učit se, učit se...

Bráška mi říká - Hele, vole...!

Doufám, že vodník na topole
dojde si pro něj podle skal,
aby ho trochu propleskal,
aby ho dlouho v louži topil,
dokud ten honák nepochopí,
že mi náš táta jméno dal!

Vánoce hrajou glórijá,

aleluja glórijá!

Ber kde ber, kapsy prázdný mám,

aleluja glórijá!

Přesto vím, co ti nadělím,

aleluja glórijá!

Pod smrček vedle gauče

letos položím se já!

Říkej Jé! až najdeš mě,

hned rozvaž mašli,

dárek je věc posvátná

a tak si mě važ!

Podkroví, kde spíš a sníš,

ti jistě zkrášlím,

jak tě znám,

jen medvědy tam máš!

14

Přála sis mít vzducholod'

na nebi mělkým,

proplouvat jak moří pán

vším nebezpečím.

Já jsem víc, jsem dáreček

pro holky velký.

Nechtít mě

je chybou největší!

Tak těš se...!

Nám

Vánoce hrajou glórijá,

aleluja glórijá!

Batoň tvůj drcá do všech kolem,
důchodci ječí *Proboha!*
Valíš se busem jako golem,
nekoukáš – noha nenoha!

Za tebou jako myška malá
sunu se křikem kyprých dam.
Ochraň mě, prosím, jsi má skála,
o život bát se začínám.

Dopadáš drze na sedadlo,
které se náhle uvolní.
Čelistí dvacet sborem spadlo,
váhali, strejci zevlouni!

Skrčená sedím na tvém klíně,
dusí nás horko k zalknutí.
Líbáš mě na nos, lehce, plynně...
A já tvář na tvář kladu ti...

15

Nad námi hučí hlasy vzteklé
Nastokrát budete prokleti!
Ještě pět stanic v tomhle pekle!
Ve voze roste napětí.

A pak se vztyčí inkvizitor.
Postavte pro ně hranici!
Líbáš mě na nos, šeptáš přitom
Než najdou sirky, říct ti chci,

*že jen co spolu uhoříme,
na téhle lince budem zas
jezdit si vsedě v létě v zimě,*

těžko lze duším zkřivit vlas!

Sedí u nás na sedačce

tchyně vedle tchyně.

Tchyně otce, tchyně matky

sedí jako v kině.

Jedna řízky pomluvila,

druhá novou linku,

jedna do mě chvíli šila,

druhá čtvrt hodinku.

Rovně sed'

a nekrč nos,

umře dřív,

kdo chodí bos,

vyhýbej se čápům, vránám,

děkuj bohu,

že jsi panna.

Ale mami,

říká máma,

Ale mami,

říká táta,

naše velká holka zlatá

sama je a vychovaná!

Ale tchyně vedle tchyně

vysvětlí nám v půlhodině,

jací lumpi kluci jsou.

Sedíme pak u kafíčka

a já koukám po babičkách.

S kteroupak víc čerti šili?

Která řekla dřív Můj milý

přijď, až naši odejdou!

Nesou mi dort k patnáctinám.

A tři holky, já, dvě tchyně,

sfoukneme dort ve vteřině.

Všechny stejné, každá jiná.

Copak ještě provedou...?

17

Od mámy dostáváme panenky,
od táty autíčka.

A od koho rakovinu?

Z češtiny máme jedničky,
z matiky dvojky.

A z čeho máme infarkt?

Ve čtrnácti nás potká první láska.

Ve třiceti velký úspěch.

A proč nás potká náhlá příhoda mozková?

Ten se moc doví,
kdo se ptá!

Ale já drze zvedám hlavu –
a kdopak z toho radost má,
když jednou k cíli nedoplavu?